

NEČINNOSŤ SUDCU PRI VZNESENEJ NÁMIETKE ZAUJATOSTI

Pokiaľ sudca okresného súdu, ktorý vec rozhoduje, ignoruje sťažovateľom vznesenú námietku zaujatosti a túto zákonným spôsobom nevyhodnotil a nepredložil krajskému súdu na rozhodnutie v rozpore s pokynom krajského súdu, ktorý vyplýva z odôvodnenia jeho uznesenia, tak závažným spôsobom porušuje svoje povinnosti vyplývajúce z Civilného sporového poriadku a zároveň porušuje sťažovateľove práva chránené Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 384/2019 z 5. decembra 2019)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť P. J., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľákom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co 154/2018, 21 Co 155/2018 z 1. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :**I.****Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Co 154/2018, 21 Co 155/2018 z 1. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) žalobu „o náhradu za vecné bremeno“, o ktorej rozhodol okresný súd naposledy uznesením sp. zn. 11 C 133/2012 z 15. augusta 2018 tak, že podanie sťažovateľa odmietol, druhým výrokom priznal náhradu trov žalovanému a tretím výrokom sťažovateľovi vrátil súdny poplatok. Proti označenému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktorým žiadal zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie z viacerých dôvodov, medzi iným aj

s argumentáciou, že vo veci od počiatku rozhoduje nezákonný sudca, o čom svedčí aj uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 7 Cdo 20/2016 z 25. augusta 2016, ktorým dovolací súd zrušil výrok uznesenia krajského súdu sp. zn. 21 Co 74/2015, ktorým krajský súd rozhodol o tom, že sudca JUDr. Eduard Valenčin nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Sťažovateľ ďalej uviedol, že následne krajský súd uznesením sp. zn. 21 Co 221/2016, 21 Co 222/2016 zo 16. mája 2017 vec vrátil okresnému súdu bez meritórneho prejednávania, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že odvolaciemu súdu po zrušení označeného výroku dovolacím súdom, ktorým sudca nebol vylúčený, už nezostal prieskum rozhodnutia súdu prvej inštancie, a zároveň uviedol, že vzhľadom na obsah tvrdení sťažovateľa je potrebné byť toho názoru, že sťažovateľ uplatnil ako strana sporu námietku zaujatosti (bod 7 predmetného uznesenia krajského súdu, pozn.). Po vrátení veci opätovne rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 133/2012 z 15. augusta 2018 tak, že podanie sťažovateľa odmietol, priznal nárok na náhradu trov protistrane a rozhodol o vrátení súdneho poplatku sťažovateľovi. Sťažovateľ opätovne podal proti označenému uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie, v rámci ktorého okrem iného opätovne tvrdil, že vo veci konal a rozhodol nezákonný sudca. O tomto odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 21 Co 154/2018, 21 Co 155/2018 zo 4. apríla 2019 tak, že zrušil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Sťažovateľ nespokojný s odôvodnením označeného uznesenia krajského súdu zo 4. apríla 2019 návrhom žiadal doplnenie rozhodnutia, keďže krajský súd nerozhodol o jeho podstatnej námietke, že rozhodnutie „súdu prvej inštancie vydal sudca, ktorý nebol určený v súlade s ust. §3 ods. 3 zákona o súdoch, tzn. v súlade so zákonom a s rozvrhom práce“. Krajský súd o tomto návrhu sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením tak, že návrh zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv. Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje za arbitrárne, keďže krajský súd o jeho návrhu rozhodol v rozpore s jeho označenými právami. Tým, že sťažovateľ nedostal na svoju zásadnú námietku jasnú a zrozumiteľnú odpoveď, malo podľa jeho názoru dôjsť k odmietnutiu práva na spravodlivé súdne konanie a taktiež k porušeniu jeho práva na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Namietané porušenie svojho práva na zákonného sudcu sťažovateľ odôvodnil tým, že celé konanie v sťažovateľovej veci je zaťažené vadou zmätočnosti, ktorého následkom je aj porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu, keďže v konaní aj naďalej koná a rozhoduje nezákonný sudca.

4. Vychádzajúc z uvedeného a sťažnostnej argumentácie, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom takto:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove rozhodnutím sp. zn. 21 Co 154/2018-524 a 21 Co 155/2018 zo dňa 01. 08. 2019 porušené boli.

3. Krajskému súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Co 154/2018 a 21 Co 155/2018 sa prikazuje rozhodnúť o sťažovateľovej námietke, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11 C 133-2012 koná a rozhoduje nezákonný sudca.

4. P. J. sa priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 21.000,- EUR (slovom: dvadsaťjedentisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť mu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia s'ťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Fecil'aka, advokáta so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

9. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrh, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť s'ťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03).

13. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, identického práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a analogického práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu. Ide procesné rozhodnutie, ktorým krajský súd zamietol návrh sťažovateľa na doplnenie rozhodnutia, ktorým krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

15. V tejto súvislosti už ústavný súd viackrát judikoval, že ak pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (porov. § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde; ďalej porov. aj mutatis mutandis I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (predtým Občianskeho súdneho poriadku), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016).

16. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017).

17. Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

18. Ústavný súd považoval za potrebné ozrejmiť procesné okolnosti veci, ktoré boli nevyhnutné pre posúdenie dôvodnosti výhrad sťažovateľa, ako aj samotnej sťažnosti. Krajský súd po zrušení svojho výroku o nevyklúčení sudcu rozhodnutím dovolacieho súdu vec bez meritórneho rozhodnutia vrátil okresnému súdu na účel prejednaní a rozhodnutia o výhradách sťažovateľa vo vzťahu k sudcovi, ktorý rozhodoval vec sťažovateľa ako súd prvej inštancie, pretože absentoval výrok súdu prvej inštancie, ktorý by mal preskúmať. Okresný súd následne opätovne rozhodol o žalobe sťažovateľa uznesením, ktorým podanie sťažovateľa odmietol. Z odôvodnenia neskoršieho zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 21 Co 154/2018, 21 Co 155/2018 zo 4. apríla 2019 vyplýva, že okresný súd sa nevysporiadal s viacerými podaniami sťažovateľa, najmä však tými, ktorými žiadal pripustiť zmenu žaloby. K námietke uvedenej v odvolaní, že okrem iného vec rozhodol nezákonný sudca, krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia stanovisko nezaujal. To bol aj dôvod, pre ktorý sťažovateľ navrhol krajskému súdu, aby svoje kasačné rozhodnutie zo 4. apríla 2019 doplnil, keďže sa s jeho zásadnou námietkou v odôvodnení svojho kasačného uznesenia nevysporiadal. Krajský súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na doplnenie rozhodnutia zamietol.

19. Sťažovateľ namietal arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým rozhodol o jeho návrhu na doplnenie zrušujúceho uznesenia krajského súdu z dôvodu, že takýmto postupom došlo k porušeniu jeho procesných práv, pretože nedalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na jeho námietku týkajúcu sa zákonného sudcu. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že námietky sťažovateľa o porušení jeho označených procesných práv sú neopodstatnené. Krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:

„3. Podľa ust. § 225 C. s. p., ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu. Doplnenie urobí súd doplniacím rozsudkom, na ktorý sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu strany na doplnenie rozsudku, návrh zamietne. Návrh na doplnenie sa netýka právoplatnosti ani vykonateľnosti výrokov pôvodného rozsudku.

4. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že doplnenie rozsudku je možné v prípade, ak dôjde k nedostatkom v rozhodovaní súdu, to znamená, že keď nastane situácia, keď súd rozhodne opomenúť o niektorej časti predmetu konania, napríklad o príslušenstve, pohľadávke alebo o vzájomnej žalobe. Tie vyššie spomenuté nedostatky je možné napraviť doplniacím rozsudkom vydaným buď na návrh strany sporu alebo za podmienok uvedených v zákone aj bez návrhu. Ide pritom o pochybenia, ktoré sa týkajú výroku rozsudku sú však odlišné od tých ktoré je možné napraviť vydaním opravného uznesenia podľa § 224 C. s. p. (porovnaj komentár Civilný sporový poriadok Nakladateľství C. H. Beck Števec, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol. strana 827).

5. Z obsahu a účelu ustanovenia § 225 vyplýva, že nerozhodnutie súdu o niektorej časti konania môže sa stať predmetom doplnenia v prípade, ak návrh bol podaný, avšak doplnenie prichádza do úvahy len v prípade, ak súd nerozhodol o celom predmete konania alebo o trovách a doplnenie sa dotýka výroku rozhodnutia nie však jeho odôvodnenia.

6. Vzhľadom na podaný návrh žalobcu odvolací súd bol povinný preskúmať, či sú dané dôvody na doplnenie rozhodnutia odvolacieho súdu s poukazom na skutočnosť, že je možné dopĺňať len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie. Odvolací súd tak pristúpil k zamietnutiu návrhu žalobcu na doplnenie uznesenia č. k. 21 Co/154/2018, 21 Co/155/2018-505 zo dňa 04. 04. 2019.“

20. Ústavný súd po preskúmaní námietok sťažovateľa konštatuje, že krajský súd podľa obsahu návrhu na doplnenie rozhodnutia kasačného uznesenia krajského súdu ho vyhodnotil ako návrh na doplnenie odôvodnenia tohto rozhodnutia, čo je aj logické, keďže svojím rozhodnutím zrušil uznesenie súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch. Inými slovami, nerozhodoval o námietke sťažovateľa, ktorá podľa obsahu je námietkou nezákonného postupu pri určení zákonného sudcu, pretože už vo svojom skoršom kasačnom rozhodnutí sp. zn. 21 Co 221/2016, 21 Co 222/2016 zo 16. mája 2017 v bode 7 odôvodnenia jasne a zrozumiteľne uviedol, že „... je potrebné mať za to, že si uplatnil ako strana sporu námietku zaujatosti (52 ods. 1 CSP). Až následne je možné vo veci postupovať v súlade s procesnou normou vzťahujúcou sa k inštitútu námietky zaujatosti vznesenou stranou sporu.“. Inými slovami, krajský súd už vo svojom skoršom kasačnom rozhodnutí v danej veci jasne a zrozumiteľne uviedol, že touto námietkou sa bude zaoberať po tom, čo mu bude okresným súdom predložená na rozhodnutie v súlade s Civilným sporovým poriadkom. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že námietka, o ktorej hovorí sťažovateľ, krajskému súdu predložená nebola, preto sa k nej krajský súd ani nemohol vyjadriť.

21. V rámci opísaných úvah nemožno považovať vytýkanú arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu za dôvodnú. Navyše, je potrebné mať na zreteli, že krajský súd len rozhodoval o procesnom návrhu sťažovateľa na doplnenie rozhodnutia, teda nerozhodoval vo veci samej ani o parciálnej otázke, ktorú by riešil s konečnou platnosťou. Neexistuje teda relevantná súvislosť medzi namietaným porušením procesných práv sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým uznesením krajského súdu na druhej strane. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny

22. Ako už bolo uvedené, krajský súd napadnutým uznesením nerozhodoval o námietke zaujatosti sudcu, ktorý vec na súde prvej inštancie rozhoduje, ale len o návrhu na doplnenie rozhodnutia, preto ani neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným základným právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi a napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Nad rámec dôvodov ústavný súd dodáva, že pokiaľ sudca okresného súdu, ktorý vec rozhoduje, ignoruje sťažovateľom vznesenú námietku zaujatosti a túto zákonným spôsobom nevyhodnotil a nepredložil krajskému súdu na rozhodnutie v rozpore s pokynom krajského súdu, ktorý vyplýva z odôvodnenia jeho uznesenia sp. zn. 21 Co 221/2016, 21 Co 222/2016 zo 16. mája 2017, tak závažným spôsobom porušuje svoje povinnosti vyplývajúce z Civilného sporového poriadku a zároveň porušuje sťažovateľove práva chránené ústavou a dohovorom.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v jej petite.